

Na hranici nás čakalo väčšie zdržanie. Vraj to bol ozaj zázrak, že nám neprehľadávali auto. I colníci boli milí. Potom sme sa dopravili do dediniek. Už cestou ma príšerne bolela hlava, takže som sa aj trochu obával, ako budem takto apoštolovať. No na druhý deň ráno som sa cítil úplne fajn. Neboli tam super dobré podmienky, s tým som však rátal, ba v duchu som bol pripravený i na horšie. Veľmi sa mi páčilo, že deti tam boli veľmi hravé a živé. Veľmi sa mi rátalo, že mali obrovskú radosť z toho, že sme prišli. Sú oveľa úprimnejšie a veselšie ako u nás. Na to aby sme ich potešili stačilo veľmi málo (lopta, lietajúci disk, to, že sa s nimi hráme). Je to jednoducho super.

Vždy večer som sa cítil dosť unavený, ale šťastný. S misionármi bola vždy zábava. Cesty sú tam veľmi zničené (niektoré sú ako naše poľné), ale cesty k dušiam detí a mladých sú priame.

Na Ukrajine sú rôzne náboženstvá. Kňazi do dedín väčšinou dochádzajú a sú tam iba v nedeľu, prípadne prídu raz za týždeň. Sú to gréckokatolíci, majú svoje rodiny, takže nemajú možnosť ani čas venovať sa deťom. Myslím, že preto sme všade vítaní. Mladí nám niekedy kladú otázky ohľadom viery. Ak vieme, tak vysvetľujeme. Knihy tam vôbec nedostať kúpiť a náboženské tobôž nie (aj v meste je to problém). Deti sú zvyknuté o všetko sa deliť. Napríklad, keď do rodiny, v ktorej sme bývali, prišiel otec po troch mesiacoch z Čiech, doniesol im pár vecí (v Čechách mali štátny sviatok, keď chcel nakupovať), a aj o tie sa museli s nami podeliť. (Museli sme si zobrať, kým tam bol otec, potom sme tie sladkosti deťom nechali.) Venovali sme sa deťom od 4 do 15 rokov, a potom ešte mladým (do 18 rokov).

Z dedinky sme boli na odpust (hody) v susednej dedine. Zobrali sme aj malé deti, takže na omši som viac nebol, ako bol (najprv sa nám päť z nich stratilo, potom sa našli). Touto cestou ďakujem i anjelovi strážcovi za nadľudský, pardon, "nadanjelský" výkon. Tam som stretol i jedno dievča, ktoré uvažovalo o tom, že by sa stalo mníškou, ale potom od toho radšej upustilo. Na rozlúčke s mladými z našej i susednej dediny som sa rozprával ešte s jedným dievčaťom. Nakoniec vysvitlo, že i ona chcela ísť za mníšku, ale tiež si to rozmyslela. Tu je to jednoducho tak, že keď dievča ide do kláštora, je to "hanba", pretože do kláštorov, podľa mienky tunajšieho ľudu, chodia len tie dievky, ktoré žiaden chlap nechce. Chalani s duchovným povoláním to majú lepšie, lebo gréckokatolícki kňazi sa ženia. Ja som si tam utvrdil svoje povolanie.

Po prvých dvoch týždňoch som bol viac nadšený, ako keď som tam išiel.

Medzi turnusmi som si bol s ostatnými zostávajúcimi oddýchnuť na fare v Ternove, kde je jeden slovenský kňaz - Janko Lemeš. Keď pršalo, spal som. Keď svietilo slnko, kúpali sme sa v rieke. Bola tam teplá voda, normálne WC (nie latrína), ale po jednom dni sa pokazila elektrina a nešlo čerpadlo, takže ani voda. Zasmiali sme sa a zhodnotili, že už nás nič neprekvapí. V nedeľu som šiel s Dankou na sv. omšu do ďalšej dediny na bicykli. Na omši bolo strašne horúco. Bola totiž v jednom dome, lebo kostol iba stavajú (ešte šťastie, že tam boli ventilátory). Situácia je tam väčšinou taká, že za totality zrušili gréckokatolíkov a všetci museli byť pravoslávni, teda aj kostoly im pobrali, a pravoslávni im ich teraz nechcú vrátiť. Preto sa skoro v každej dedinke stavia nový gréckokatolícky kostol. Po obede ma odviezli do dedinky, kde som potom pôsobil

niečo vyše týždňa. Bol tam i Peťo Ács a na druhý deň mali dôjsť i Majka a Ad'a zo Slovenska. Ráno som išiel s Dankou znova do jej dedinky, mali sme úvodné stretko. Tam ma deti prekvapili svojou veselosťou a dobrosrdečnosťou. Hneď po predpoludňajšej časti programu som od nich totiž dostal nakreslené obrázky s hlbokými prianiami. Potom sme išli do Ťiačiva čakať ďalších Slovákov, ktorí mali prísť autobusom. Prišli. Porozprávali sme im doterajšie zážitky. (Mali sme 2 hodiny času.) Nemali sme ísť na rovnaký autobus, lebo sme išli každý inde. No nakoniec sme sa rozhodli, že pôjdeme spolu na faru. Tam nám farárova mamka napiekla šišky - super. Potom sme museli prebrodiť rieku (ja a dve dievčatá). Prebrodili sme šťastne, no potom sme dostali po nose. Vraj sa tam pred rokom nejaké dievča utopilo. Bývali sme v jednom dome, v ktorom striedavo išla a nešla voda. Niekedy vypli i prúd. Všetko sme brali tak trochu s humorom. Hovorili sme si citáty, napr. "Pán dal, Pán vzal, chválim Pána" (knihá Jób). Vytvorili sme fajň spoločnosť. Občas sme sa zdravo podpichovali.

Až tu som si všimol, že sa mi plnia veci, stretnutia alebo udalosti, ktoré si želim, alebo, ktoré som si želim na Slovensku. Tak som si nenápadne začal želať, aby som sa ešte s niektorými osobami stretol. Stalo sa. Boli sme na takej veľkej duchovnej obnove pre veriáči, ktorú organizuje každý mesiac jeden slovenský kňaz. Bolo to v tej dedine, kde bol aj odpust. Cestovali sme autobusom a vôbec sme nevedeli, kde máme vystúpiť. Vystúpili sme na jednej zo zastávok. Začali sme sa ľuďi vypytovať na Slovákov. Vtom akoby z neba spadlo, objavilo sa tam to dievča, s ktorým som sa na odpuste rozprával a išlo presne na tú istú obnovu. Bomba, to som nečakal. Duchovná obnova bola fakt super. Trvala až do 4.00 h rána, ale my sme sa okolo 22.00 h odišli najesť, a potom sa strašne rozpršalo. Prespali sme u Slovákov, ktorí tam boli, a ráno okolo 7.00 h sme išli štyria na stop (o 9.00 h sme už mali mať stretko). Prvý ujko nás zobral po najbližšiu dedinu a poradil nám, aby sme sa rozdelili. Pršalo ďalej. My sme radšej zostali pokope. Zastavilo hneď prvé auto. Vraj ide len o dve dediny ďalej, nechcel nás zobrať, no potom ho asi osvietil Duch Svätý a povedal, že nás teda tie dve dediny zvezie. Duch Svätý zapracoval, pomyslel som si. No prekvapil ma. Ujo nás zobral až na konečnú, tam, kde sme chceli, a dokonca nechcel ani peniaze (tam sa bežne za stop platí). Prišli sme včas. Bolo nám však zle. Boleli nás žalúdky (mali tam zlú vodu). Po stretku sme šli na obed. Tam sa nás pýtali, čo jeme ráno a čo večer. Baby povedali, že ryby v konzervách (preriekli sa, ale bola to pravda). Fakt, mal som ich už plné zuby, žalúdok i mozog. Po ceste z obeda som si uvedomil, že nemáme už ani peniaze. Vtom nás zastavila jedna babka a len tak, nič netušiac, nám dala 10 hrivien (= 100 Sk). Po obede sme si ľahli. Boli sme z noci strašne unavení. Keď sme sa zobudili, mali sme v kuchyni igelitku plnú jedla a hrniec zakarpatskej špeciality (holubce). Tiež minerálku, toaleták (možno sa to zdá smiešne, že to spomínam, ale fakt sa nám minulo a oni to nemali ako vedieť). Žasol som nad toľkou Božou prozreteľnosťou.

Počas pobytu som mal i narodeniny. Dievčatá mi urobili tortu z varených zemiakov, keksíkov, slnečnicových semiačok, namiesto lentiliiek boli cukríky a namiesto sviečok tyčinky. Bolo to super.

Potom som raz potreboval čosi vybaviť s farárom zo susednej dediny (Slovákom), tak som prišiel na bicykli. To, čo som potreboval, nemal, tak mi povedal: "Máš vodičský?" Ja, reku, že mám, ale dlho som nejazdil. Že mám ísť pomaly. Tak som zašiel do dedinky k Danke na aute. Lada je fakt super auto na ruské cesty. V dedinke mi ešte decká dali obrázky, čo pre mňa namaľovali. Bolo toho na mňa dosť. Bol som taký šťastný, že som večer tri hodiny nemohol zaspáť.

Po skončení tábora som zhodnotil, že toľko milosti, čo som dostal, by som na Slovensku zbieral aspoň jeden rok. Misie sú naozaj miesto, kde prší Božia milosť!!!

Dominik na Ukrajine

Napísal Administrator
Streda, 19 November 2008 17:07

Veľa radosti všetkým praje misijný dobrovoľník

DOMINIK